

אמרות טהורות

מב"ק מדרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

תצוה

תשפ"ד • גליון צ"ז

הוקדש ע"י

הר"ר יוסף פריימן הי"ו

עמודי התווך

הרה"ג ר'
יעקב יהושע
ענגלנדער
שליט"א

הרה"ג ר'
חיים בעק
שליט"א

שותף נאמן

הר"ר
החפץ בעילום
שמו הי"ו

הר"ר
אברהם ישעי'
זולדאן הי"ו

לט"נ
כ"ק מרן
אדמו"ר ה'נזר
דוד' זי"ע

מזלא טבא וגדיא יאה

ברכת מזל טוב לידידינו החשוב, המסייע בנאמנות ובמסירות
לכל קדשי בית חיינו, משב"ק אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

הר"ר יוסף פריימן הי"ו

ולאביו הרה"ח ר' בנימין פריימן שליט"א

לרגל שמחת הולדת הבן-הנכד ני"ו

ויה"ר שיזכו לרוות נחת דקדושה מכל יוצ"ח, כבריות גופא
ונהורא מעליא, מתוך הרחבת הדעת ולכל מילי דמיטב

הרה"ח ר' שמעון הורוויץ שליט"א

לרגל שמחת נישואי בנו

הבה"ח דוב בעריש ני"ו בשעטומ"צ

ויה"ר שיזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח

הרה"ח ר' ישעי' גרשטנקורן שליט"א

לע"נ אמו מרת מרים ב"ר צבי יחיאל הכהן
נלב"ע י"ח אדר תשס"א

ולרגל שמחת הולדת הנכד בשעטומ"צ

ויה"ר שיזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח



יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א



לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com



בשיתוף:



לחיזוק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com



לשמיעת שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ועדכונים מחצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

פרשת תצוה

ליל שבת קודש (פרשת זכור) תשפ"ג

דכתיב (יחזקאל מ"א כ"ב) "המזבח עץ שלש אמות גבוה" וכתוב "וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ד'", פתח במזבח וסיים בשולחן רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרו תרוייהו כל זמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר על ישראל ועכשיו שולחנו של אדם מכפר, ופרש"י (נ"ד: ד"ה והמאריך על שולחנו) דהכפרה היא בהכנסת אורחים ועניים.

והנה אף שהי' סברא ששולחנו של אדם מכפר כמזבח שמקריבין עליו קרבנות לכפר מ"מ קרא דיחזקאל שפתח במזבח וסיים בשולחן מיירי במזבח הפנימי שהי' של עץ בציפוי זהב, ובאגרא דפרקא (אות רט"ו) כתב ברמז מאז"ל "שלושה שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'" שולחן מה עבידתי הול"ל "שלושה שאכלו ולא אמרו וכו'", והאריך לבאר דצריך לומר על השולחן דייקא כדי שיהא כשולחן אשר לפני ד' ובדורות הראשונים שהיו מסלקין את השולחנות קודם גמר האכילה היו צריכים לומר דברי תורה לפני סילוק השולחן דיקא, והביא משם הרה"ק מהרצ"ה מזידיטשוב זי"ע שהסממנים המפורשים בתורה בסממני הקטורת הם ג"כ ר"ת שלחן ש'חלת ל'בונה ח'לבנה נ'טף, והנה מזה יש משמעות ששולחנו של אדם מכפר כמזבח הקטרת.

והנה רבינו בחיי הביא בשם הרמב"ם בטעם הקטרת הקטורת לפני ד' שמכיון שהי' מקריבים קרבנות מדרך כבוד

"ועשית מזבח מקטר קטורת וגו'", כבר תמהו הרמב"ן והאור"ח הק' מדוע נכתבה פרשת מזבח הקטורת בתשלום כל פרשיות המשכן וכליו ובגדי כהונה ולא נכתבה עם השולחן והמנורה שהי' מזבח הקטורת מונח אצלם, ופירשו בזה כל אחד לפי דרכו.

והחיד"א ז"ל בספרו נחל קדומים הביא בזה כמה תירוצים והאחד מהם שבא לרמז דמזבח הפנימי אם נעקר ממקומו אינו מעכב ויתנו הקטורת במקומו במחתה, וכבר כתבנו בס"ד מזה בשנים הקודמות (ליל שב"ק תשפ"ב).

ועתה נראה לרמז בזה בס"ד עפמ"ש החיד"א בספרו חומת אנך בטעם למה נסמכה פרשת "ועשית שולחן" אצל ארון העדות, לרמז מאז"ל (אבות ג' ג') "שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו משולחנו של מקום שנאמר (יחזקאל מ"א כ"ב) "וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ד'", וכתב עוד דשולחן בגימט' משמח כלומר שמשמח אלוקים שמברכין עליו ואנשים שאוכלים ושותים עליו, וכתב עוד דשולחן אותיות לנחש והיינו אם ח"ו אין עורכין השולחן לפני ד' כראוי ואין אומרים עליו דברי תורה.

והנה בש"ס (ברכות נ"ה.) כתבו בביאור מעלת המאריך על שלחנו דמאריכין לו ימיו ושנותיו, "דלמא אתי עניא ויהיב לי"

מוחלטת, והיינו לפי שהריח הוא דבר שהנשמה נהנית ממנו משא"כ היין "ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה" (אבות א' י"ז) משא"כ להנשמה טוב לה הדיבור, ומכיון שבקרוצי חומר מוכרחין גם לאכול ולשתות צריכים לצרף לזה גם את בחי' הריח שהוא עונג הנשמה, ורק כשיש חמרא וגם רחין אז אפשר להשיג חכמה משא"כ כשיש חמרא לבד עלולה החומריות להתגבר, ולכן יש צורך להוסיף על השולחן אמירת דברי תורה אשר "פקודי ה' ישרים משמחי לב" (תהילים י"ט ט') וזהו בהוספת ריח הקטורת לקרבנות המזבח ואז הכפרה מושלמת והוי כ"שולחן אשר לפני ד'" ממש.

והנה בכלי יקר כתב לפרש דבר הגמרא (מגילה י"ב:): על הפסוק (אסתר א' י"ד) "והקרוב אליו כרשנא שתר אדמתא וגו'", "כרשנא" אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה (רבש"ע) כלום הקריבו לפניך כרים בני שנה (וכו', "שתר" כלום הקריבו לפניך) שתי תורין, "אדמתא" כלום בנו לפניך מזבח אדמה, "תרשיש" כלום שימשו לפניך בבגדי כהונה דכתיב בהו (שמות כ"ח כ') "תרשיש ושוהם וישפה", "מרס" כלום מירסו בדם לפניך וכו'". והנה מדרש זה מחוסר ביאור כי יש להקשות למה לא קטרגו לאמר כלום קבלו התורה כלום הניחו תפילין, וכן יש להעיר הרי בזמן החורבן הי' שגם ישראל לא הקריבו קרבנות בעוה"ר, ובע"כ צריך לפרש כוונת הגמ' דמכיון שלבש אחשוורוש בגדי כהונה ונשתמש בכלי הקודש קטרגו עליו, וכי הקריב בהם קרבנות שהותר לו להשתמש בכלי קודש אלו הלא ראוי הוא לעונש גדול על זה.

וכתב הכלי יקר דקרוב בעיניו לומר שאחשוורוש טעה בדמיונו שאם

מלכות להקטיר ריח טוב להעביר ריח הבשר ורבינו בחיי דחה דבריו, והאמת שבזוה"ק מבואר כדברי הרמב"ם באופן פנימי ששני מזבחות ישנן, האחד הוא מזבח הקטורת שלא היו זובחין עליו קרבנות ונקרא בשם מזבח לפי שהוא זובח ומכניע את כוחות הס"א והוא עומד לשמחה כי שמן וקטורת ישמח לב, ומזבח שני עומד בחוץ להקריב עליו קרבנות והדין נמצא ממזבח החיצון וחדוה ושמחה והתקשרות האורות הוא ממזבח הפנימי, וכאשר מקטירין קטורת במזבח הפנימי מתבטל הדין ממזבח החיצון עש"ב.

ויתכן דמכיון שעיקר הקרבן הוא "זבחי אלוקים רוח נשברה" (תהילים נ"א י"ט) והיו מכונים לזבוח את הנפש הבהמית והיתה מכפרת על עוונות מסוגים שונים, על כן היו נצרך לריח הקטורת שיעורר חדרוה ושמחה להמתיק השברון לב ומידת הגבורה שהי' יוצא ממזבח החיצון ושני המזבחות היו משלימות זה את זה.

ועד"ז יתכן שאע"פ שהמאריך על שלחנו כדי שיבואו עניים נחשב אצלו השולחן כמזבח כפרה עכ"ז נצרך עדיין לומר עליו דברי תורה, כי אכילת עניים ואורחים הרי הם כזבחי קרבנות אבל אמירת דברי תורה הרי היא כקטורת וטובים השניים.

ורז"ל אמרו (יומא ע"ו:): "חמרא ורחין פקחין", וכתב החיד"א בחומת אנך בשם רבנו אפרים ד"ק'ח ל'ך בשמי"ם ס"ת חכם לרמוז למאז"ל הנ"ל, וידוע שהקול יפה לבשמים והיו עושים פעמונים למכתשת וצועקים הדק היטב וכו' משא"כ ליין אין הקול יפה והיו עוצרים יין בשתיקה

ואחד הוא כמזבח כפרה ולכן ניתן ללבוש בגדי כהונה ולהשתמש בכלי הקודש.

אכֵן איתא בגמרא (שם י"ב:), "ביום השביעי כטוב לב המלך ביין" (וכו) אמר רבא יום השביעי שבת הי' שישראל אוכלין ושותין מתחילין בדברי תורה ובדברי תשבחות אבל עכו"ם שאוכלים ושותין אין מתחילין אלא בדברי תיפלות", ואז ציוה להביא את ושתי ואז קטרגו עליו מלאכי השרת "כלום הקריבו לפניך כרים בני שנה כו", כלומר שאע"פ שניסה לעשות אכילת שולחנו כדוגמת מזבח ולתת מאכילתו לאורחים ועניים, אבל היה זאת שלחן שלא אמרו עליו דברי תורה אלא דברים בטלים וממילא לא שייך כלל לדמותו ל"שולחן אשר לפני ד".

ולכֵן בפורים המצוה "לבסומי" שהוא לשון הכולל שתי' ובשמים כאחד ומרדכי והדסה היא אסתר הם לשונות של בשמים, כי התיקון למה שנהנו מסעודתו של אותו רשע לאכול ולשתות באופן שיהי' בחי' ב' מזבחות מזבח החיצון ומזבח הפנימי ואז זוכין להיות לפני ד' ממש, ונכנס יין יצא סוד שזוכין לגלות סודות התורה כי הקול יפה לבשמים כלומר כשהשתי' בבחי' בוסמין.

וידועה המסורה עה"פ "ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (שמות כ"ח ל"ה) "נעשה ונשמע" (שמות כ"ד ז') "ונשמע פתגם המלך" (אסתר א' כ'), והחיד"א בנחל קדומים אמר ע"ז עפ"י מאז"ל (שבת פ"ח.) "מכאן מודעא רבה לאורייתא אמר רבא אעפ"כ הדר קבלוה בימי אחשוורוש", והתוס' (שם ד"ה כפה) הקשו הרי אמרו "נעשה ונשמע" ובמדרש תנחומא תי' דנעשה ונשמע אמרו רק על תורה שבכתב והכפיית הר' הי' על תורה שבעל פה, אכן הרשב"א כתב שכשנכנסו

יתקן את סעודתו כדוגמת סעודת המזבח ירצה לו לכפר עליו כאילו הקריב על המזבח, ולכן לקח את כלי הקודש ונתלבש בבגדי כהונה ועשה אכילה מרובה משתי' כמאז"ל (מגילה י"ב.) עה"פ (אסתר א' ח') "והשתי' כדת" היינו כדת של תורה כדוגמת המזבח שהקרבת גדול מן הנסכים, וקרא לסריסיו שמות על שם הקרבנות כי חשב שכל זה יעלה לו לרצון כאילו נעשה הכל על גבי המזבח ממש, וחשב שלא יחשב לו לחטא מה שנסתמש בכלי הקודש ולבש בגדי כהונה כיון שעושה אכילתו כדוגמת המזבח.

לזאת קטרגו עליו המלאכים לומר רבונו של עולם אל תפן אל מנחתם כי מנחת שוא ודמיון היא שהרי אין כאן שום הקרבת קרבן לגבוה ועליו להיענש על שנסתמש בבגדי כהונה ובכלי הקודש בחינם, אמנם לא נהרג כבלשצר כי הי' קרוב לשוגג וטעה במזימות זו אשר חשב שכל סעודתו מעין של מעלה, וסיים ע"ז הכלי יקר שזה פירוש יקר.

ועדיין צריך ביאור כיצד טעה טיפש זה שתהא אכילת הדיוט נחשבת לאכילת מזבח אם יעשה אכילה יתירה על שתי' ויקרא לסריסיו על שם הקרבנות, ונראה לבאר בזה בס"ד דכיון שקרא לכל העם וכן לישראל ולעניים שבהם חשב שבזמן החורבן שאין מזבח יהי' שולחנו נחשב כמזבח המכפר, ויתכן שעשה זאת במלכות שבעים שנה לחורבן הבית וטעה בחשבון לומר ששוב אין נגאלין, לכן רצה להכניס יאוש מן הגאולה לליבות ישראל ולומר להם שמעתה אין להם לצפות לכפרת מזבח שבבית המקדש, אלא אכילת כל אחד

המלך" בכל מלכותו שכל הטבע נזדכך אז כמ"ש בספה"ק קדושת לוי.

ובזה מובנים דברי החיד"א הנוכח בתחילת דברינו שלכן נכתב מזבח הקטורת בפני עצמו כדי לרמוז שמקטירין אע"פ שאין מזבח במקומו, כלומר שאף בזמן הזה אפשר לזכות לכפרת מזבח הקטורת אם אוכלים באופן הראוי ואומרים דברי תורה על השולחן שאז נעשה כ"שולחן אשר לפני ד' וכולל כפרת ב' מזבחות.

ומן הראוי לציין שאע"פ שאחשורוש ציוה לעשות "כרצון איש ואיש" מ"מ לא מצאנו שהי' שם בשמים לריח טוב וגם לא מצאנו שהי' שם כלי זמר לנגינה, ולפי המבואר שאחשורוש ביקש לעשות סעודתו כעין אכילת מזבח צריך ביאור מדוע לא הביא קטורת וכלי שיר, ונראה הטעם משום דקטורת וכלי זמר מביאים לידי שמחה ואחשורוש הי' כולו מסטרא דעצבות ולא יכול לסבול היפך זה, ומעתה עלינו למחות את זכר עמלק ששורשו בעצבות ומרה שחורה והוא ע"י שמחה של מצוה, ובזה נזכה ל"ונגלה כבוד ד'" ויהי' שמו שלם וכסאו שלם בביאת משיח צדקינו בב"א.

לארץ ישראל נתבטלה המודעא שנאמר (תהילים ק"ה מ"ד-מ"ה) "ויתן להם ארצות גויים וגו' בעבור ישמרו חוקיו וגו'", ולכאו' לפ"ד הרשב"א מה שהוצרכו לקבלת התורה בימי אחשורוש משום שהיו אז בחו"ל וסברו שחזרה מודעא למקומה. וביאר לפ"ז החיד"א את המסורה הנ"ל "נעשה ונשמע" שאמרו ישראל מתוך אהבה וחיבה, ואי קשיא למאי נצרך כפיית הר ע"ז אמר "ונשמע פתגם המלך" שמה שאמר נעשה ונשמע הי' רק על פתגם מלכו של עולם דהיינו תורה שבכתב, ומיהו כל זה קודם שבאו אל ארץ הקודש אך אחר שבאו לארץ ישראל "ונשמע קולו בבואו אל הקודש" שקבלו אז את התורה שבעל פה ג"כ בבחי' "נעשה ונשמע", עכדפח"ח.

ולדרכינו נוכל לרמוז בזה דהמעיל היו עליו פעמונים כדרך שהי' על המכתשת פעמונים כי הקול יפה לבשמים, וכן לענין בגדי כהונה שמכפרים כגון המעיל בעיני נמי בחי' הקול דהיינו אמירת דברי תורה וזהו "ונשמע קולו בבואו אל הקודש" שאז נחשב שולחנו של אדם כאילו הוא לפני ד', ומתי זוכים למעלה זו באופן נשגב היינו בימי הפורים שאז מקבלים התורה באהבה בבחי' "נעשה ונשמע", ואז "נשמע פתגם



סעודה ג' (פרשת זכור) תשפ"ג

פרשת "כי תשא את ראש" שמשו רבינו זוקף ראשן של ישראל, ובשעת מלחמת עמלק הי' משה עומד וידיו פרושות למעלה לרומם את אמונתן של ישראל שישאו עיניהם ויסתכלו כלפי מעלה.

"עיניהן של עניים נשואות במקרא מגילה" (מגילה ד.), "אין עני אלא בדעת", ומצפים ומייחלים לקריאת המגילה שאז נשפע אור נעלה לרומם עניי הדעת למעלה מכל סדר המדרגות, וכבר קראנו במנחה

ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי", כי בפורים קבלו הארה גדולה בלי הכנה מוקדמת וחששו שמא לא תתקיים הארה זו בידם לאחר מכן, והנה החילוק בין תכלת לקלא אילן הוא בכך שהתכלת א"א להעבירה על ידי סממנים, וכשראו שבזכות ההתקשרות למרדכי הצדיק יהי' המשך לקבלת התורה ולהדביקות של ימי הפורים בבחינת תכלת שא"א להעבירה צהלו ושמחו על כך.

ולדידן נתנו ג' ימי הגבלה, שנוכל להתכונן לקראת ימי הפורים למחות קליפת עמלק המקרר את האהבה להשי"ת, כדי שנוכל לקבל את התורה באהבה בימי הפורים ויהי' המשך לקבלה זו.

ואמר הכתוב "אוהבי ד' שנאו רע" שכשרוצים לזכות ביום הפורים לאהבת ד' חייבים קודם לכן לשנא את הרע ואת עמלק המקרר את האהבה להשי"ת, ואע"פ שאין בידנו לגמור את מחיית עמלק אבל את זה עלינו לעשות להכניס בליבנו שנאה אמיתית לכל מה ששנא השי"ת ואז נוכל להתקרב אל אהבת השי"ת.

והאזה"ח הקדוש באר במ"ש הכתוב (שמות י"ז י"ד) "כתוב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע", כי הי' ליהושע חלישות הדעת שלא הצליח לנצח את עמלק עד גמירא וכמ"ש (שם י"ג) "ויחלוש יהושע" שהחלישן בלבד, והי' בליבו של הצדיק איך לא עשה השי"ת מה שראוי לעשות ברשע זה, לכן בא ד' להפיג צערו וציוה למשה לאמר לו באזנו שלא ידאג על הדבר כי השי"ת יגמור הדבר בעצמו וכמ"ש "מחה אמחה וגו'" ותהי' זאת נחמתו כי דבר ד'

ובפרשתן אין נזכר שמו של משה רבינו לפי שביקש "מחני נא מספרך" אבל ע"י מסירות נפשו עבור ישראל זכה להיות נטמן בתוך כל נפש מישאל, וכמ"ש "ואתה תצוה את בני ישראל" שמשה רבינו נמצא בצוותא חדא עם כל ישראל ומסייע בידם לרומם דעתם בהסתכלות כלפי מעלה ועי"ז להכניע את קליפת עמלק שרוצה למלוך ח"ו ראשם של ישראל, ובפרט בעת רעוא דרעוין בפרשת זכור הזמן מסוגל להתקשר אל קדושת מרע"ה ולהתגבר על כל המניעות בזה.

והרה"ק ר"י מוארקי זי"ע אמר דג' ימים י"א י"ב י"ג שבהם מגילה נקראת הם כג' ימי הגבלה שלפני קבלת התורה שהרי "הדר קבלוה בימי אחשורוש", והרה"ק בעל אבני נזר זי"ע אמר שענין שלושת ימי הגבלה כי פרעה אמר לישראל (שמות ח' כ"א) "לכו זבחו לאלוקיכם בארץ" שיעבדו את ה' בתוך הארציות בלי זיכרון לפני זה, אבל משה רבינו אמר (שם כ"ג) "דרך שלשת ימים נלך במדבר" שצריכים להתבודד לפני זה שלשת ימים להזדכך כדי שיכלו לעבוד את השי"ת וקיימו זאת לבסוף ע"י שלשת ימי הגבלה.

נמצא ששלושת ימים הללו הם כדי שנוכל לבוא אל המלך לאחר זיכרון וטהרה "כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק" (אסתר ד' ב'), וניתנה לנו פרשת זכירת מעשה עמלק כדי שנכניס שנאה בליבנו לקליפת עמלק כי א"א להטהר מן הרע אלא א"כ מקיימים קודם לכן "אוהבי ד' שנאו רע" (תהילים צ"ז י'), ולאחר שהכניסו שנאה אל הרע שייך להיפרד ממנו בעזר השי"ת.

והרה"ק בעל אבני נזר זי"ע אמר ברמז הפיוט "שושנת יעקב צהלה

אלא שלא ללמוד כמו בטלן רק נהי' בבחי' "מיימינים בה" ביד ימין שהוא בחוזק גדול, והדבר כולל בין בגאולה הכללית ובין בגאולה הפרטית שבכל עת שכל שנתחזק בעסק התורה יסייע לנו משה רבינו להגאל מקליפת עמלק.

והרה"ק מרוזין זי"ע אמר להרה"ק החידושי הרי"ם זי"ע דמה שאמר שאול המלך (שמואל א' ט"ו י"ג) "הקימותי את דבר ד'", היתה כוונתו לרמז דעי"ז שלא הרג את אגג יצא ממנו המן האגגי כמאז"ל (מגילה י"ג.) וע"י המן נגרם שבני ישראל יקבלו עליהם את התורה באהבה כמאז"ל (שבת פ"ח.) הדור קבלוה בימי אחשורוש, וכששאלו החידושי הרי"ם א"כ מדוע נענש שאול שניטלה ממנו המלוכה, והשיב הרה"ק מרוזין זי"ע דמלך ישראל אסור לו להעמיד את ישראל בסכנה אפילו לזמן ואע"פ שבסופו של דבר נהרג המן אבל לפני זה היו ישראל בסכנה ומנהיג ישראל אסור לו להעמיד את העם במצב כזה, עכדה"ק.

ויתכן שזה מה שרמז שמואל הנביא לשאול המלך באומרו (שמואל א' ט"ו י"ד) "ומה קול הצאן הזה באזני", דאיתא במדרש שכשגזרו מרדכי ואסתר תענית שלושה ימים עלה קול צאן הקדשים השמימה כקול הצאן ושאל הקב"ה "מה קול הצאן הזה באזני" וכמ"ש בסליחות לתענית אסתר, וזה שטען שמואל שאע"פ שבסופו של דבר יקבלו ישראל את התורה מאהבה, אבל כיצד ניתן להעמיד את אלפי תינוקות של בית רבן בפחדים נוראים כאלו עד שיעלה בכייתם השמימה כקול הצאן.

כאילו כבר נעשה, וכתב שם עוד באוה"ח הק' שרמז לנו זמנים שימחה בהם האחד בימי שאול וכנגדו אמר "מחה" והשני בימי מרדכי וכנגדו אמר "אמחה" ואחד לעתיד וכנגדו אמר "מתחת השמים", עכ"ד הק'.

ועד"ז יש לומר באזניו של כאו"א מישראל שבקריאת פרשת זכור מנסה לעורר מדנים בנפשו נגד קליפת עמלק ומתחנן שיזכה להיות בכלל "אוהבי ד' שנאו רע", ועכ"ז הוא מרגיש בנפשו שעדיין קליפת הרע מפעמת בחלל השמאלי שבלבו וצערו גדול עד מאוד, לזאת בא משה רבינו שהוא הדעת של כל ישראל כאומר באזניו שזוהי מלחמה נצחית עד עלות השחר שרק בעת הגאולה יתוקן הדבר לגמרי ולעת עתה היא מלחמה לד' בעמלק מדור דור, אכן ישנן ימים מיוחדים המסוגלים להכניע קליפה זו כמו ימי הפורים הבעל"ט שבהם השי"ת מסייע לכאו"א להכניע את היצר הצורר ושיוכל לקיים "אוהבי ד' שנאו רע".

וטעם שאמר באזני יהושע דייקא, כי איתא באלשיך הק' שלכן בחר משה רבינו ביהושע להלחם בעמלק כיון שהוא לא ריפה ידיו מדברי תורה כי הוא לא מש מתוך אוהלה של תורה לרגע אחד, ועד"ז אמר משה רבינו באזני כל ישראל שנראה כולנו להתחזק באומץ ידים בדברי תורה באהבה ובשמחה נגד קליפת עמלק שקירר האהבה ובוזה נוכל להכניע קליפה זו בכל דור ודור.

וזוהו שכתב באוה"ח הק' ברמז "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך", שמשו רבינו הוא גואל ראשון וגואל אחרון ואינו חפץ לגאול עם בטלנין מן התורה, ואין הכונה שאין לומדים כלל

האחרונה, אלא רצון השי"ת הוא שישובו ישראל מתוך שמחה ונחת ויקבלו את התורה בלי שום בהלות ופחדים.

ויהי רצון שכל שונאי ישראל יהי' להם מפלה גדולה כמו שהי' בימים ההם כן יהי' בזמן הזה, ונזכה לישועתן של ישראל מתוך רחמים וחסדים טובים אכי"ר.

ומזה נלמד שהשי"ת אינו רוצה שיעברו על ישראל פחדים ובהלות אף אם בסופו של דבר יהיה נצמח מזה דבר גדול כקבלת התורה מאהבה, ועאכו"כ שאין רצון להשי"ת שיהיו בני"י נחשבים כצאן לטבח רח"ל ויעלה המיית קולם מתוך צרות ויסורים כמו שעברו על ישראל בתקופה

